

GAZETA TRANSILVANIEI

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA
BRAȘOV, Strada Lungă Nr. 5. —
— Telefon 226 —
Abonament anual 200 Lei
Pentru străinătate 500 Lei
Pentru autorități, instituții și
întreprinderi 500 Lei
Anunțuri, reclame, după tarif

FONDATA LA 1838 DE GHEORGHE BARIȚIU

Apare de trei ori pe săptămână

„...Cartea este instrumentul de civilizație, care în momentul în care ea suferă o scădere, influențează direct asupra civilizației, asupra culturii noastre, reducându-ne iar la forma animalului mizerabil...”

Din conferința scriitorului francez G. Duhamel, ținută ieri în sala Dalles din București.

In fața tăcerii

MĂRTURISIRE

Nu ne opunem intențiilor, cari au forțat guvernarea de azi să ia măsuri, cu cari nu era obicinuită țara. Vremurile, pornirile excepționale, dar, în primul rând, îndatoririle cari, prin Constituție, îi erau dictate unui guvern de țară, îi împuneau actualei stăpâniri să și facă datoria. Să se simtă la locul de răspundere și să și ia asupra ei îndatorirea responsabilității unei situații, care de mult puneau Țara Românească pe gânduri.

E de prisos să spunem prea mult. „Firul de păr” al „căpitanului”, pe care nu l-am cunoscut și nu mai este, nu putea fi emblema și simbolul unei țări, care, prin felul ei de a vedea și de a simți, a fost cea forță de expresie a sentimentului românesc, care nu poate uita meritul și cinstea Mărășeștilor și a tuturor sutelor de mii de martiri ai întregirii neamului cari cu blăstăm greu privesc spre tulburătorii fericirii și liniștii Țării și Neamului Românesc.

Loviți cu „pumnul de fier peste buze” pe toți, cari țin să se închine în fața crezului sfânt, ce ni-a creiat Mărășeștii, Mărăștii și toate dovezile de jertfă, în numele cărora s'a înfăptuit visul mare și sfânt, pentru care ne-au murit și moșii și părinții! Așa propovăduia cel ce nu mai este.

Suferințele unui neam împrăștiat sub stăpâniri străine și dușmane sufletului lui, nu le cunosc cei ce n'au trăit vremurile când românismul însemna luptă și jertfă. Nu porniri de tinerețe și doruri netrecute sub jug străin și prin fumul morții de război! Nu cunosc acele vremi de suferințe copiii și nepoții acelor Români, cari prin liniștea unei cuminte tăceri dar grele suferințe și sfinte nădejdi își făceau datoria de a duce, prin sângele celor opt sute de mii de morți, țara și neamul acolo, unde se află de la Unire încoace. Și porniți ai zilei de astăzi nu și dau seamă de grozăvenia unui dezastru, pe care l-ar aduce o fire nervoasă și condusă de gândurile aceluia, care în istoria Țării Românești nu a fost decât cel-ce și-a meritat soarta. Și-a primit sentința de a fi fost ațâțătorul de distrugere — pentru personale ambiții și protivnic așezămintelor țării — a unei țări în care din cauza prea multei răbdări și bunăvoințe, au putut să se ridice copiii împotriva părinților, cari cu grele sudori și cheltuieli i-au trimis să și facă școală pentru ei și fericirea țării lor.

Cine este și ce va fi individul care din banii storși din sărăcia și sudoarea tatălui lui sărac, dar înfiorat de a și crește fiul în credința și slujirea lui și a țării — întrebați pe cei opt sute de mii, cari din înălțimile lor privesc îngrijorați spre dejosimea unei generații, care uitându-și datoria și sentimentul de cinste și jertfă pentru țară, se înjugă la telaga unui *ins* pe care nu l-au cunoscut și nu-l cunosc — repet: cine sunt și ce slujesc acești fii ai părinților cari i-au născut, și cu grele sudori i-au crescut, pentru ca în momente grele, uitându-și de țară, să se facă slujitori ai intereselor, cari sapa la temelii țării lor?!?!.

Nu vrem să facem critica celor cari azi nu mai sunt. Suntem însă în datorie și deplin curaj de-a spune că un guvern răspunzător de destinele țării nu se poate lăsa purtat de nesocotința celor-ce — cu sau fără știință — duc țara spre dezastru!

Orice guvern al oricărei țări e dator și răspunzător, să pună la punct pe toți, cari amenință cu „lovirea peste buze cu pumnul de fier” pe aceia, cari, își fac datoria către țară.

Țara Românească a trăit în fața altor puteri dușmane! În dușmănia astor fel de fii a ei, va trebui să și cunoască și să și facă datoria!! Pe de-a ntregul, fără milă! Căci, altfel, tot cârmuirea, care nu și-a făcut datoria, va fi răspunzătoare!

Vreau distrugerea țării lor, toți cari nedându-și seama de realitate, se ridică — fie mânați de inconștiență sau de calcule — împotriva vieții țării lor! Tocmai azi în clocotul de fierbere internațională, pe care numai aceia nu'l simt și nu'l văd, cari sunt complect surzi în fața glasului de tunet al celor ce ne-au lăsat moștenire pământul, pe care trăim ca neam românesc.

Direcțiile de școli

IV

Era pe vremea nemuritorului Haret. Mare și unic organizator al școlii românești pe temelii cu adevărat solide, Haret era convins că ispravă adevărată se poate face, numai punând meritul la loc de cinste. Se convingea personal înainte de a lua vreo măsură, iar rapoartele și reclamațiile erau privite ca simple informații, până pipăia adevărul.

Intr'un târg bogat, funcționa o școală la care director era un destoinic dascăl. Politicianii vremii volau să-l schimbe cu orice preț. Au curs rapoarte la ministru cu încriminări la adresa dascălului: element turbulent, nedisciplinat, bețiv, incorijibil, revoluționar! Așa spuneau și rapoartele ispravnicului și ale tuturor organelor de control. Au urmat apoi reclamațiile locuitorilor pe aceeași temă, reclamații puse la cale de aceeași oficiu.

Uimit, Haret, că un astfel de element mai stă în învățământ, dispune să fie chemat în cabinetul său.

În ziua și la ora indicată, dascălul bate la ușă, apoi timid intră. Se prezintă ministrului.

— „Dece te porți așa rău cu toată lumea, d-le?”

— „Imi fac datoria, d-le Ministru!”

— „Bine, bine, datoria, dar rău te arată și superiorii d-tale și populația! Uite am aici rapoarte și reclamații foarte rele!”

Au urmat discuții pe această temă, cu ocazia cărora ministrul s'a convins că omul din fața lui merită mai mult decât este și că numai ținuta lui su-

perioară i-a îndârjit pe toți împotriva-i.

A plecat însă dascălul, tot cu frica în sân. Nu știa ce măsuri se vor lua împotriva-i.

După vreo 2 săptămâni primește ordinul de avansare, ordinul de mărirea salariului cu 25 la sută și o scrisoare de mulțumire din partea Ministerului.

Așa răsplătea Haret pe cei merituosi, asupra cărora și atunci ca și azi, se arunca deseori furia gozurilor înălțate după criteriile străine școlii. *Experiențele marelui Haret pot folosi oricând conducătorilor școlii*, intrucât activitatea și exemplele lui pot fi luate ca model de îndreptarea relelor. Ce-ar fi, dacă la numirea directorilor, șeful departamentului ar intra în amănuntele atâtor rapoarte cari ascund atâtea mistere! S'ar vedea că, numirea ca directori a unora — fini sau afaceriști de-ai cutărui de ex. inspector — cari n'au funcționat nici un an la școala respectivă și înlăturarea celor ce de ani de zile lucrează aci, constituie un serios motiv de înlăturare din funcție a celor ce fac asemenea propuneri. Sau dacă ar cerceta personal pe câțiva din dascălii cari sunt „rău văzuți la Minister,” s'ar putea descoperi o întreagă rețea de certaiți cu legile penale și morale și de rubedenii de partid, cari nu vor, în ruptul capului să creadă, c'a trecut timpul bunului plac și-al călcării legilor. Nu vor să creadă, dar *trebuie să vadă*, că pe urmele moloșului politicianist, trebuie să se ridice cât mai repede, cetatea spiritului creator, disciplinat și legalist.

Ioan C. Dogaru

Preocupări sătești

Scriam nu de mult și după ce se cunoscuse pretutindeni plusul de roade al agriculturii din acest an, că din sporul acestei dărnicii a cerului, țaranul nostru va putea porni în a umple cu folos anumite lipsuri din inventarul său agricol. Și făceam amintire despre rostul netăgăduit, pe cari îl au uneltele mai bune și cum calitatea produselor pământului este în raport direct cu cea a uneltelor și mașinilor întrebuințate. De altfel, nu este nici un secret, că pe lângă felul încă destul de primitiv cum se lucrează țarina, agricultura noastră cunoaște încă în multe locuri, un deficit destul de serios în uneltele de lucru.

Adevărul acesta — al lipsei de necesar în uneltele a fost — și nu fără folos — speculat de

atâtea ori de vechii agitator electoral. Dacă ar avea țaranul nostru un sfert, sau mai puțin din mașinile de semănat sau pluguri, cari i-au fost promise de vechii binevoitori ai lui — astăzi nu eram siliți să scriem amarăciunea acestor rânduri. Se vede însă, că și aici, spiritul de veghere al celor de acum, a observat acest adevăr al lipsei și au găsit că trebuie să inceteze.

Intr'adevăr, o țărănime cărela i se caută să se restituie liniștea și împăcarea, o țărănime cărela i se îndrumă viața și sănătatea, nu putea fi mulțumită — și acesta trebuie să fie un lucru primordial în preocupările noastre sociale — decât atunci când latura materială a vieții lui, a căpătat o formă, care să-i dea posibilitatea să

lucreze cu bună orânduială și cu folos și conducătorilor și îndrumătorilor lui, dreptul să-i ceară, ca lucrul să impace anumite cerințe de calitate și forme. De aceea acum s-a reactualizat lipsa materialelor din inventarul sătenilor noștri.

Nici această problemă — mai ales că ea vizează imensa mulțime a țării — nu putea să lipsească preocupările conducătorilor de azi porniți cu gând bun în a pune rânduială în toate compartimentele vieții noastre sociale. Și în această ordine de realizări, s'a pornit și la o susținută campanie pentru procurarea celor necesare îmbogățiri avutului plugarului. Fără îndoială că asemenea gânduri bune nu puteau rămâne fără răsunet în sufletul atâtor țărani cărora viața de toate zilele, nu le-a dat încă posibilitatea să și procure atâtea uneltele noi, de cari au absolută nevoie.

Precizăm însă că această campanie este în faza de pregătire și oarecum de ajustarea ei la adevăratele nevoi și că până la realizarea ei definitivă, este încă mult timp și mai ales muncă multă.

Țărănimea însă are toată nădejdea că de astădată așteptările ei nu vor fi înșelate sau răsplătite cu vre-un discurs de vechea manieră politicianistă.

Se face totuși oarecum o greșală că o parte din presă, din exces de informație, cum și celelalte organe de propagandă agricolă, vorbesc prea mult despre această prea bună intenție, mai ales că încă nu se pot ști modalitățile ei de realizare. Și asta face rău. Pentru că este așa de greu ca aceste așteptări să fie mereu comprimate în suflitele în cari, lipsurile cer în fiecare zi, un adevăr realizat. Țaranul va primi cu aceeași neîncredere de altădată, un gând bun, despre care i se vorbește în fiecare zi. Se va câștiga dimpotrivă imens, dacă fără vre-un preambul, țaranului i s'ar da posibilitatea să și procure cele necesare, în vre-un fel, care să însemne o adevărată ajutorare și cu efectiv folos. De-aceia, țaranul nostru ar avea dreptul ca de-acum măcar, să fie lipsit de acele promisiuni scrise zilnic, dar în schimb să i se împlinească acel gol din gospodăria lui, pe care îl știa la fel de bine toți. Noi vom fi cei mai bucuroși, să semnalăm săteanului nostru realizarea acestui deziderat, legat organic de însăși existența lui.

Nouii rectori în învățământul superior. Ministerul educației a confirmat rectorii ai universităților și școlilor superioare pe d-nii profesori: Ion Nistor, la universitatea din Cernăuți; Fl. Ștefănescu-Goangă, la universitatea din Cluj; Ion Tănăsescu, la universitatea din Iași; N. Vasilescu-Karpen, la politehnica din București; Cristea Otin; la politehnica din Iași; Const. Teodorescu, la politehnica din Timișoara; Ion Răducanu la academia comercială din București; Ioan Matetu la academia comercială din Cluj.

